

A dramatic landscape featuring a long, straight dirt road that stretches from the bottom center towards the horizon. The road is flanked by green fields and a wire fence. The sky is filled with dark, heavy, grey clouds, suggesting an approaching storm. The overall mood is ominous and foreboding.

GEVAARLIJKE TIJDEN

A. E. Knoch

De laatste dagen

(2 Tim. 3:1-13)

Het is zowel een voorrecht als ook een gevaar, om in de tegenwoordige tijd te leven. Er is een dubbele bedreiging, want de gevaren omringen ons van buitenaf en komen van binnenuit. Wij lijden misschien door de misstappen van anderen en kunnen in dezelfde fouten vervallen. Maar de beloning zal des te groter zijn, als wij onrecht *verdragen* of ons verre houden van de misleidingen van deze eindtijd. Wij willen weliswaar het gevaar niet onderschatten, maar wij zouden toch graag het voorrecht willen benadrukken, dat wij *in de laatste dagen* mogen leven; want dit zal ons geloof, dat als enige ons veilig door deze *gevaarlijke tijd* (2 Tim. 3:1) heen zal dragen, versterken.

Rijp voor het gericht

Wij moeten dit weten en erkennen, anders zullen wij nooit in staat zijn onbevreesd en zonder aarzelen de feiten onder ogen te zien. De mensheid als geheel evenals een groot deel van de gelovigen zal dan uiterst verdorven zijn. Dit is precies het tegendeel van de algemene voorstelling, dat de mens zich met de tijd tot een steeds hoogstaander wezen zal ontwikkelen. Hij is nooit volmaakt geweest sinds Adam zondigde en uit de tegenwoordigheid van God verbannen werd. Toen ontwikkelde hij zich echter met zo'n snelheid van zijn bestemming vandaan, dat hij na enkele generaties rijp was voor een vonnis, dat hem van de aardbodem verdelgde. Bij Noach gingen zijn nakomelingen ook niet erg goed van start, maar werden snel opnieuw verdorven. En vandaag staan wij weer aan de rand van een dreigende afgrond, van een ontstellende ramp, die de aarde met vuur en zwavel zal reinigen (Op. 9:18) en voor de heerschappij van de Messias gereed maken.

Diegenen onder ons, die in behaaglijke huizen wonen, met geliefde familie en trouwe vrienden gezegend zijn en weinig met de schaduwzijden van het menselijke leven in aanraking komen, kan het moeilijker vallen dit te geloven, dan degenen die meer met de door crises geteisterde wereld te maken hebben of met gelovigen slechte ervaringen hadden. Algemeen bestaat de neiging het slechte over het hoofd te zien en het goede te benadrukken; men sluit de ogen als er iets akelig en verontrustends gebeurt en kijkt alleen naar wat men leuk vindt. Maar warachtig geloof wordt niet verontrust door het kwaad in de wereld; want het weet van het goede, waarvoor God het zal gebruiken. En het loochent ook niet de steeds sterker toenemende verdorvenheid, want die is een deel van het plan van God en kondigt de aanstaande redding aan.

Gezien met Gods ogen

In deze overdenking willen wij graag de laatste dagen vanuit diverse nieuwe standpunten bekijken. Dit kan ons in onze wandel van nut zijn en ons in onze bediening aanmoedigen. Ten eerste gaat het om het goddelijke standpunt. Hoe vreselijk de laatste dagen ook mogen zijn, net zo onmisbaar zijn ze voor het lukken van het voornemen van God, omdat Hij deze tot zegen van Zijn schepselen gebruiken zal. Ons hart zou daarover steeds van dank en blijdschap moeten overvloeien en ook over het feit dat Hij ons dit geopenbaard heeft. Niets anders kan onze ziel zo geruststellen en onze geest zo verkwikken als het feit, dat Zijn liefdeshand *in alles* te zien is.

Ten tweede zouden we leren, het *voorrecht* om in zulke gevaarlijke tijden te leven, op juiste waarde te schatten. In mijn jeugd was het vredig en stil, er gebeurde niets interessants. Als ik over vroegere opwindende tijden las, wenste ik dat ik toen geleefd had en zo aan de avonturen en gevaarlijke ondernemingen had deelgenomen. Sindsdien hebben we twee wereldoorlogen en talloze kleinere oorlogen beleefd en ik ben dankbaar voor de ervaringen, die ik daardoor heb opgedaan. God laat de mensen het kwaad ondergaan. En wanneer is het onderwijs beter, de les leerzamer geweest? In plaats van te treuren over wat voor altijd verloren ging, en weer te verlangen naar wat God heeft

weggenomen, zouden wij onze ogen op Christus gericht houden, zodat Hij ons voorbeeld blijft en onze wandel erop instellen de vreselijke dwalingen van deze laatste dagen te kennen en te vermijden.

Satan doet zich voor als een engel van het licht

In de kerk en onder de gelovigen ziet het er eveneens slecht uit. De protestanten zijn in talloze groeperingen versnipperd, alsof ze door explosies uit elkaar gedreven zijn. In veel gevallen waren de beweegredenen voor de scheuring wel begrijpelijk. Men wilde de waarheid, die naar de Schriften is, terugvinden en kwam in opstand tegen de overleveringen. Sinds de tijd van de apostelen heeft men nog nooit zo veel *lang verborgen waarheid* opnieuw op de kandelaar gezet als in onze tijd. Maar hand in hand daarmee slopen talloze sensationele ontwikkelingen en misleidingen de gemeenten binnen, die Satan, vermomd als een engel des lichts, wist te verspreiden. In grove vorm kunnen wij hem in het spiritisme aan het werk zien, maar hoe misleidend werkt hij in fijnere vorm in de Pinksterbeweging, waar hij dezelfde middelen gebruikt om zijn slachtoffers tot passieve, willoze mediums te maken, die zich dan voor de godsdienstige en religieus gecamoufleerde invloeden uit de geestenwereld openen, zonder te beseffen dat die engel des lichts (2 Cor. 11:14) daar de hand in heeft.

Het onvermogen het woord der waarheid “recht te snijden” (2 Tim. 2:15), en de neiging om alles wat alleen op Israëel en zijn aardse koninkrijk betrekking heeft, over te dragen op de gemeente, heeft eveneens veel verwarring gesticht. Daarom is de tegenwoordige tijd niet alleen voor de wereld, maar ook voor de gelovigen de allergevaarlijkste tijd. Maar tegelijk is ze vol gelegenheid om aan de onvervalste waarheid vast te houden en anderen daarbij te helpen; dit is een groot voorrecht.

De overwinningskrans

In zijn dagen heeft Paulus de goede strijd gestreden. Het geloof heeft hij ondanks alle tegenstand behouden; daarom werd voor hem de overwinningskrans van de gerechtigheid weggelegd (2 Tim. 4:7-8). En is het vandaag de dag niet nog moeilijker het geloof te behouden? Moeten wij het niet voor het grootste deel eerst weer opnieuw *ontdekken*? Is dit niet een oproep, die ons zou moeten aansporen, ons eveneens naar deze overwinningskrans uit te strekken? Wij zijn de “latere tijden” ingegaan, als gelovigen de gezonde onderwijzing niet meer verdragen, maar voor zichzelf naar eigen wens leraren bijeenhalen ..., hun gehoor van de waarheid afkeren en zich richten op de mythes (1 Tim. 4:1; 2 Tim. 4:3,4). Wij worden aangemoedigd om niet alleen het woord te verkondigen, maar ook om daarin te staan (2 Tim. 4:2,3). Is het niet een van de kostbaarste voorrechten om niet alleen Gods Woord te geloven, maar ervoor te lijden door tegenstand en veel aanvallen van de kant van de verdedigers van valse leringen in onze tijd?

Grimmige wolven

In zijn beschrijving van de laatste dagen herhaalt Paulus veel van de aanklachten, die hij aan het begin van de Romeinenbrief (1:29-31) tegen de mensheid in het algemeen heeft opgesteld. Op beide plaatsen lezen we over mensen die trots, ijdel, hun ouders ongehoorzaam, zonder natuurlijke liefde en onverzoenlijk zijn. Schrijft hij aan Timotheüs alleen, dat de mensen nog net zo slecht zijn, als zij waren, toen hij aan de Romeinen schreef? Of is de achtergrond nu anders? Terwijl destijds al deze gruwelen voor de hele van God vervreemde mensheid karakteristiek waren, zo moet Paulus deze nu tegen mannen als Hymeneüs en Filétus herhalen, die het geloof van anderen afbreken (2 Tim. 2:17,18), of Alexander, die de apostel zelf veel kwaad berokkende (2 Tim. 4:14). De eerstgenoemden waren afgeweken van de waarheid, waar zij eerder wel in hadden gestaan (2 Tim. 2:18). Bovendien waren er toen al mensen, die een schijn van godsvrucht hadden – maar niet de kracht ervan (2 Tim. 3:5). Met zulke mensen zijn wij vandaag aan alle kanten omringd, een groter gevaar dan de bittere vijandschap en de wrede vervolgingen in de tijd van Paulus. Had Paulus het de Efeziërs niet profetisch aangezegd, toen hij nog bij hen was, dat “grimmige wolven” onder hen zouden binnenkomen, die de kudde niet zouden sparen (Hand. 20:29,30)? En hij voegt eraan toe: “Ook uit uw midden zullen mannen opstaan die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken”.

Houd ook dezen op een afstand

De hele brief aan Timotheüs heeft blijkbaar de taak hem in zijn dienen onder de *gelovigen* te helpen. Hij beperkt de gemeenschap tot degenen, die de Heer uit een rein hart aanroepen (2 Tim. 2:22). Hij zou zich onthouden van het stellen van dwaze en onbetamelijke vragen. Er waren twistzieke en recalcitrante mensen, die in de val van de tegenstander waren gelopen (2 Tim. 2:23-26). Zou Paulus het wel noodzakelijk geacht hebben om Timotheüs voor mensen van deze wereld te waarschuwen, die in voornoemd wangedrag leefden? Hij had toch bij een andere gelegenheid gezegd dat wij zulke vermaningen niet op ongelovigen kunnen toepassen, omdat wij immers anders uit de wereld zouden moeten gaan (1 Cor. 5:10)? Waar zouden we terecht komen, als we het karakter van elke koopman eerst natrekken, voor wij iets van hem kopen! Hoeveel zijn er niet zelfzuchtig? Hoeveel mensen hebben een *vorm* van godsvrucht, om nog maar te zwijgen over haar kracht? Is het niet duidelijk, dat de woorden uit 2 Tim. 3:1-9 over leden van de gemeente gaan? Dat Paulus hen geen “broeders” maar “mensen” noemt, is niet ongewoon; hij doet dat ook in Col. 1:28,29.

In de 2^e brief aan Timotheüs wordt het lichaam van Christus als een groot huis beschreven, waarin allerlei vaten zijn, niet alleen gouden en zilveren, maar ook houten en aarden vaten, en wel het ene tot eer, het andere tot oneer. En het is zaak van eenieder van ons, *zichzelf* grondig te reinigen van de vaten tot oneer, opdat wij geheiligd en voor onze grote Eigenaar goed bruikbaar mogen zijn. *God* weet, wie de zijnen zijn. *Wij* weten dat vaak niet. Wij kunnen anderen alleen op hun daden beoordelen (2 Tim. 2:19-21). Hoe zeer wij er ook naar kunnen verlangen om met *allen* gemeenschap te hebben, die de Heer lijken te dienen, kunnen wij dit niet altijd doen en daarbij zelf bruikbaar voor de dienst blijven. Dit is gedurende de laatste tijd van Paulus significant geworden en verklaart ons daarom veel van wat hij over de verhoudingen kort voor de komst van de Heer schrijft. Hij spreekt hier niet over de ongelovige wereld, maar over degenen, die de Naam van de Heer noemen, over degenen, die alleen in naam Christen zijn.

Bovendien stelt Paulus vast, dat slechte mensen en bedriegers van kwaad tot erger komen (2 Tim. 3:13). Als zij toen al slecht waren, wat kunnen wij in onze tijd dan verwachten? Wij allen neigen ertoe onze ogen te sluiten voor de mogelijkheid, dat wij zelf door de tegenstander verstrikt worden en in de val terecht komen, die voor de christenheid en eveneens voor de gemeente in de laatste dagen van deze tijd van genade opgesteld wordt. Zo'n houding is gevaarlijk. Zelfs als onze Heer ons genadig voor zulke strikken bewaart is het niet verkeerd om op onze hoede te zijn. En zelfs degenen die verhoudingsgewijs vrij konden blijven, worden aangeraden geen gemeenschap met het hen omringende kwaad te hebben.

Zelfzucht (egoïsme)

Wij komen nu aan de afzonderlijke kenmerken van de laatste dagen, zoals Paulus deze in 2 Tim. 3:1-5 ter waarschuwing aanvoert. Allereerst spreekt hij erover, dat de mensen zelfzuchtig zullen zijn. Wij weten, dat in ons, dat wil zeggen in ons *vlees* niets goeds woont (Rom. 7:18). Wij zouden daar niet het minste vertrouwen in hebben, maar het naar het *kruis* verwijzen. Niet dat wij ons overdreven met onszelf zouden bezighouden; maar het is toch goed om ieder woord, dat de mensen van de laatste dagen beschrijft, zorgvuldig af te wegen, niet alleen om te ontdekken of wij zelf hierin inbegrepen zijn, maar om ons in te spannen de tegengestelde richting in te slaan.

Zijn wij *zelfzuchtig*? Deze eigenschap schijnt de belangrijkste drijfveer te zijn bij alle activiteiten in de wereld. Het is wijs je daarvan bewust te zijn als je met anderen te maken hebt. Zij hebben zelden interesse voor ons, als er niet een voordeel voor henzelf te behalen is. Bij een zakelijke overeenkomst moeten wij ook proberen in de gaten te houden wat voor hen recht en billijk is. Maar winst zou nooit het hoofdmotief in ons eigen leven zijn. Echt geluk vinden wij alleen als wij God en Zijn Christus nabootsen, als wij anderen tot zegen willen zijn.

Gever van goede gaven

Niet iedereen kan noodlijdende mensen met *materiele* goederen helpen, maar het is verbazingwekkend, hoe God toch ook zulke inspanningen zegent. Door Zijn aan een wonder grenzende hulp hebben wij wel 20 keer zoveel voor hongerende en kou lijdende vluchtelingen kunnen doen dan wij, met onze beperkte middelen, voor mogelijk hadden gehouden. Maar in de *geestelijke* sfeer zijn Gods heiligen in de benijdenswaardige positie anderen zoveel zegen te brengen, als men helemaal niet kan meten. Een keer doorgeven van publicaties, zoals wij die gratis weggeven, kan iemand die naar redding verlangt, meer echte rijkdom brengen, dan als wij hem een oliebron ter waarde van miljoenen dollars zouden schenken. Wij zijn de echte filantropen van onze tijd. Wij hebben echte rijkdom in onbeperkte volheid, die niet minder wordt, als wij daarvan uitdelen.

Het dwaze geven

Wij zouden onze manier van geven op Gods openbaring afstemmen. Die leert ons dat luxe van Hem wegleidt, daarom zouden wij ons niet voor de zielse bevrediging van anderen opofferen. Daardoor zullen beide partijen meer verliezen dan winnen en wij zouden eerder verhinderen dan helpen. Geld, dat voor dure kleding en uitgelezen spijzen verspild wordt, brengt de gever zowel als de ontvanger nauwelijks enig profijt. Geen vader zal zijn zoon een steen geven als hij om brood vraagt, of een schorpioen als hij om een ei vraagt. Maar ik vrees, dat veel aan de kerken gewijde gaven voor een mooi glas-in-loodvenster of een prachtig gebouw, de mensen geestelijk meer schade doen dan nuttig zijn. Ook ontspringen zulke gaven meestal eveneens aan een vorm van zelfzucht, vooral als de naam van de donateur vermeld wordt.

Het welzijn van anderen

De wereld vindt een zekere mate van zelfzucht heel passend. Als een mens niet zelf voor zijn eigen belangen zorgt, wie anders zal het dan doen? Hij moet op zijn recht staan of hem overkomt onrecht. In plaats van te zeggen: "Gedraag je tegenover anderen, zoals jij wil dat zij zich tegenover jou gedragen" vinden velen het beter volgens de stelregel te handelen: "Schaad anderen, anders zullen ze jou schaden". De kerk onderscheidt zich gezien haar ethische principes niet veel van de wereld. Door vermenging van regels met wet en ritueel heeft ze genade en onzelfzuchtigheid bijna geheel naar de achtergrond gedrongen. Zelfs velen, die in grote lijnen het evangelie van Paulus kennen, kunnen de centrale boodschap van de genade niet zonder voorbehoud naar hun leven vertalen. Het ego heeft een taai leven.

Zelfzucht is het tegendeel van liefde. De liefde zoek zichzelf niet (1 Cor. 13:5). Ze zoekt het welzijn van anderen. Daarbij beseffen we het ware doel van zelfzucht. Wij allen geloven abusievelijk, dat het geluk bestaat uit iets krijgen. Ongetwijfeld ligt er een zekere mate van bevrediging in om te bezitten, wat bijdraagt tot ons welzijn. Niemand zal er iets tegen hebben, dat wij ons inspannen om voldoende voedsel en kleding te krijgen (1 Tim. 6:8). Maar waar het op aankomt is de *beweegreden*. Als wij moeite doen voor een leven om anderen te kunnen dienen, dan zal daaruit een bron van zegen ontstaan, niet alleen voor degenen die wij dienen, maar ook voor onszelf. De Heer verzorgt ook Zijn slaven voldoende, zodat zij zich niet onnodig hoeven te beperken. De wereld weet daar weinig van. En aan de kerkelijke liefdadigheidsorganisaties ontbreekt deze geest meestal. Laten wij ernaar streven, dit in onze dienst voor de Heer uit te leven! Hij spaarde Zichzelf niet, maar Hij gaf Zichzelf als losprijs voor allen (1 Tim. 2:6). Dat wij toch de genade mogen ontvangen om zelfzucht te vermijden.

Opgeofferd voor anderen

Het evangelie van de heerlijke genade van God kan zich in een atmosfeer van zelfzucht niet ontplooiën, waarschijnlijk is het daarom al zo vroeg op de achtergrond geraakt en ook in deze laatste dagen zo zelden welkom. Men vindt zo weinig onbaatzuchtige motieven om dat te verspreiden. Als men op financieel gewin gericht is, gaat het snel verloren, de geest vermoedelijk eerder dan de letter. Moge

God toch mensen wekken, die bereid zijn, zich zonder voorbehoud voor het evangelie op te offeren! Wat een lichtend voorbeeld heeft Paulus ons gegeven! Aan de Corinthiërs schreef hij: "Ik voor mij zal zeer gaarne offers brengen, ja, mijzelf opofferen voor uw zielen, hoewel ik, die u bijzonder liefheb, minder geliefd wordt" (2 Cor. 12:15 C.V.).

Geldzucht

"Een wortel van alle kwaad is de geldzucht" (1 Tim. 6:10). Na de zelfzucht is dit het meest in het oog springende kenmerk van onze dagen. Wat voor misdaden worden begaan om de hebzucht naar goud te bevredigen! Zelfs ten tijde van onze Heer hadden de schijnheilige Farizeeën de onrechtvaardige Mammon lief. Hij moest tegen hen zeggen, dat zij niet deze en tegelijk God konden dienen. "Zij letten scherp op Hem" (Luc. 6:7), daarom scheurde Hij de sluier van huichelarij van hun hart. Hoewel men door geld een vooraanstaande positie onder mensen inneemt, is het bezit ervan vaak genoeg een gruwel voor God. Niet dat in het zilver (waaruit destijds de meeste munten gemaakt werden) op zich iets kwaads woont. De muren van de tabernakel, waarin JHWH Zelf lang geleden woonde, hadden zilveren fundamenten. Zilver was het symbool van verlossing. Het is de hebzucht, het onmatige verlangen ernaar, dat zo door God gehaat wordt.

De mensen verlangen naar *veiligheid* in deze gevaarlijke tijd; daarom is het begrijpelijk, dat zij zich met alle middelen willen verzekeren. Daarbij zien ze de enige nooit eindigende bron van veiligheid over het hoofd: het vertrouwen op God. Mensen hebben veel geld, miljoenen zelfs, in de dienst aan God gebruikt, waardoor ze de werkelijke waarde verveelvoudigd hebben. Hierdoor hebben ze bewezen, dat ze er geen afgod van gemaakt hebben, waarop ze steunden of die ze aanbaden. Zij hadden dus niet het geld lief, maar God. En zo zou het toch moeten zijn. Daarom mocht ook niemand opziener van een gemeente worden, die geldzuchtig was (1 Tim. 3:3). Maar al te vaak geeft men zo iemand een ereplaats vanwege zijn rijkdom, in plaats van hem van het opzienersambt uit te sluiten. Moge de Heer ons ervoor bewaren iets lief te hebben, dat ons van Zijn genade schijnbaar onafhankelijk maakt!

Grootspraak en trots

Ware ootmoed zou de gezindheid van ieder mens zijn, die zijn zondigheid en zwakheid voor God beseft en alleen nog roemt in de liefde van Christus. Liefde bracht Christus uit de hoogste regionen in de diepste diepten van menselijke vernedering. Voor ons leed Hij de schandelijke kruisdood. In onszelf hebben wij geen reden voor trots. Deze wereld is vol van menselijke verworvenheden en veel exposities en beurzen worden gehouden om het gevoel van eigenwaarde van de mens te versterken. Dit is vooral in deze laatste dagen het geval. Steeds betere machines vergemakkelijken de mens het werk en vergroten zijn werkkraft; maar niets van dat alles brengt hem werkelijke tevredenheid en echt geluk; dit vindt men alleen in Gods nabijheid. De mens zou zich mogen schamen, dat al zijn inspanningen hem zo weinig voordeel hebben opgeleverd. Laten wij toch alle arrogante en trotse houding uit de weg gaan, zodat wij niet wegdrijven met deze stroom!

"Kennissen maakt opgeblazen, maar de liefde bouwt op" (1 Cor. 8:1). Degenen die God het diepste inzicht in Zijn grote plan gegeven heeft, worden extra in verzoeking gebracht om trots te zijn op zichzelf en neer te kijken op de minder bedeelde mensen. Laten we jubelen over iedere nieuwe onthulling van Zijn heerlijkheid, maar laten we oppassen, dat dit niet ontaardt in zelfverheerlijking. Wij hebben niets wat ons niet gegeven is, zelfs als het ons veel moeite en hard werken gekost heeft. En wij hebben het niet om het op te slaan, maar om het uit te delen. Laten wij nooit op de broeders en zusters neerkijken, die eerlijk het licht zoeken, maar nog niet tot rijpheid gekomen zijn! Trots van onze kant kan anderen van de waarheid afhouden. Moge de Heer het ons geven, hiervan in een geest van zachtmoedigheid en ootmoed te getuigen.

Lasteraars

Over ons allemaal is er genoeg kwaad te vertellen, zonder dan men boven de feiten uit hoeft te gaan of elkaar wederzijds beschimpen en belasteren. Maar men heeft het kwaadspreken bijna tot een kunst verheven, tot een soort systematische wetenschap, om haar niet alleen tussen mensen, maar ook tussen staten en volkeren aan te wakkeren. Het is een belangrijk hulpmiddel geworden om tot oorlogen aan te zetten. Bij verkiezingscampagnes zijn regelrechte lastercampagnes gebruikelijk. Men kan alleen maar hopen, dat er weinig ware gelovigen in zulke zaken verwickeld zijn; en toch is het mogelijk, dat er op het gebied van religie nog meer kwaadsprekerij is dan in de politiek. Hoe treurig is het toch als zij, die Gods genade geproefd hebben, zich op ieder gerucht storten, dat over een broeder in Christus verspreid wordt, om dan een dienaar van onze gemeenschappelijke Heer te kleineren uit afgunst, gekwetste trots of jaloezie, of zelfs op een volkomen valse beschuldiging terug te grijpen. Zo veel mannen van God hebben onder hun geloofsgenoten op grond van laster al ernstig geleden. Laten wij er toch allemaal voor waken zo'n zware zonde te begaan!

De tegenstander heeft kwaadsprekerij tot een geraffineerde kunst verheven. Zijn sluwe methoden spreken de harten van de gelovigen zo aan, dat zij zonder het te beseffen in deze fout vervallen. Daarbij komt, dat, wanneer wij de regels opvolgen, die wij in deze brief en op andere plaatsen met betrekking tot de gemeenschap met gelovigen vinden, men ons van liefdeloosheid zal beschuldigen en ons scherp veroordelen. Hoe gemakkelijk is het toch om te zeggen, dat degenen die sommige geheimenissen van de Schrift hebben verstaan, arrogant zijn. De mening lijkt wijd verbreid dat kennis in ieder geval tot liefdeloosheid leidt (1 Cor. 13). Als dat zo is, hoe liefdeloos moet dan Paulus geweest zijn! Christus en Paulus, die Zijn voorbeeld navolgde, muntten echter niet alleen uit in kennis, geloof en volmaakte opoffering, maar ook in de grootste van alle deugden, de Liefde.

Vurige pijlen

Als wij Gods Woord *gehoorzamen*, zal de tegenstander bijna altijd proberen zijn vurige pijlen op ons af te schieten, vooral in deze laatste dagen; want deze gehoorzaamheid ziet er aan de buitenkant vaak hard uit, zelfs wanneer het alleen om het welzijn van de betrokkene gaat. De tegenstander heeft het meest succes bij nieuwelingen, die nog niet veel ervaring hebben met zijn krijgslisten. Nieuwelingen, zo lezen we, lopen gevaar opgeblazen te worden en daardoor in het oordeel van de duivel te vallen (1 Tim. 3:6). Voor hen zijn z'n methoden veel te geraffineerd. Ze proberen soms zelfs anderen, ook meer volwassen gelovigen, over zijn trucs te leren, terwijl ze zelf al in zijn val zitten. Wie geestelijk gezind is, doorziet dit met gemak, want ze werken met insinuaties, lasterpraat en andere geraffineerde vormen van smaad, terwijl ze voorgeven een volkomen liefde te hebben.

Aan de andere kant zouden wij ook nooit vergeten, dat alle tuchtiging voorbijgaand is en zal ophouden als het doel daarvan bereikt is. Als een kwaadspreker of andere schuldige eerlijk berouw toont, zouden ook wij hem niet langer uit de weg gaan. Maar als hij in tegendeel zich probeert te rechtvaardigen, doordat hij nog meer valse beschuldigingen en ernstige verwijten verspreidt, kunnen wij ons alleen over de krijgslisten van Satan verbazen, want helaas wordt zo iemand in deze laatste dagen door de gelovigen vaak opgewekt aanvaard; ze verkiezen een valse "liefde" boven gehoorzaamheid aan de God van liefde.

Tegen ouders weerspanning

Dit is een bijzonder karakteristiek teken van de laatste dagen. De wereld gaat daar zeer lichtvaardig aan voorbij, omdat ze de uitwerking niet beseft. Ik heb zelf ooit gehoord hoe een bijbelschoolleerling verklaarde, dat hij zich geroepen voelde om in het "werk van de Heer" actief te zijn tegen de wil van zijn vader in, in plaats van – zoals die dat wenste – een beroep in de zin van 1 Thess. 4:11 uit te oefenen. Zo kan zelfs "ijver voor God" als excuus dienen aan de ouders ongehoorzaam te zijn, dus tegen de instructie van Ef. 6:1 te handelen. Als een mens niet geleerd heeft zijn eigen ouders te gehoorzamen

zal hij waarschijnlijk ook de instructies minachten van hen, die de Heer in de gemeente boven hem gesteld heeft. Laten wij ons toch onderschikken aan allen, die God boven ons gesteld heeft!

Ondankbaar en onbehoorlijk

Wij zijn allemaal ontvanger van veel weldaden, zowel van God als ook van mensen. Hoewel Zijn goedheid overal zichtbaar wordt, hebben de mensen Hem niet verheerlijkt of gedankt (Rom. 1:21). Maar het ziet er nu veel slechter uit dan in de tijd, dat Paulus dit schreef. De mens denkt aanspraak op alle gaven van God te kunnen maken; zo aanvaardt hij ook de gaven van de natuur met een onverstandig hart. Zelfs feestdagen, die oorspronkelijk bedoeld waren om God op bijzondere wijze te danken, zijn tot dagen verworpen, waarop smulpartijen georganiseerd worden en men daar uitbundig bijval aan schenkt. Ze achten het verwerpelijk God te erkennen; daarom heeft God hen overgegeven in hun verwerpelijk denken (Rom. 1:28).

Diegenen onder ons, die zich verheugen in grote geestelijke rijkdom, zouden niet alleen God daar dankbaar voor zijn, maar ook degenen, die Hij uitgekozen heeft, om ons Zijn rijkdom door te geven. Velen van ons hebben veel geleerd van geduldige zich opofferende arbeiders in het woord van God, die diepgaand onderzoek gedaan hebben om deze geestelijke schatten aan het licht te brengen, waarvan de waarde in 't geheel niet kan worden gemeten. Hebben wij die ons gewoon maar "toegeëigend"? Of zijn wij dankbaar zoals het hoort? Hebben wij ons ingespannen om onze dankbaarheid door onze innerlijke instelling en ons zichtbare gedrag uit te drukken? Is het niet helaas zo, dat menig een zelfs de door anderen aan het licht gebrachte schatten gestolen, vervalst en aan gelovigen doorverkocht heeft?

Hebben vele gelovigen bovendien niet ook nog geprobeerd hun weldoeners te belasteren? Dit is werkelijk het toppunt van boosaardigheid en erger dan al het andere in de wereld. Laten wij allen ons hart onderzoeken opdat wij niet ondankbaar en ook niet onheilig (genadeloos) geacht worden!

Zonder natuurlijke genegenheid

Met het overeenkomstige Griekse woord wordt de natuurlijke liefde binnen de familie bedoeld. Op dit punt zijn velen van ons schuldig. Gedeeltelijk is dit op de verwisseling van "natuurlijk" met *ziels* terug te voeren. Niet de "natuurlijke" maar de *zielse* mens neemt de dingen van de Geest van God niet aan (1 Cor. 2:14). De natuur vervult de eisen van de wet (Rom. 2:14), maar extreem "religieuze" mensen zijn vaak onnatuurlijk, gekunsteld en ascetisch, zowel in de familiekring als ook daarbuiten. Natuur is iets heel anders dan het vlees. Paulus kruisigde het *vlees* en zag af van de voordelen, die hij als lid van het uitverkoren volk had. Desondanks treurde hij onafgebroken over zijn broeders naar het vlees (Rom. 9:1-3); zijn nieuwe geestelijke relatie met hen, het maakte zijn natuurlijke liefde voor zijn verwanten alleen maar groter. Zo zou het ook nu met iedere Jood zijn, die door het geloof een lid van het lichaam van Christus is met een hemelse roeping; zijn lotdeel te midden van de hemelingen zou de genegenheid voor zijn ongelovige stamverwanten alleen maar vermeerderen. Wij zouden nooit de natuurlijke liefde voor onze eigen mensen onderdrukken. Hier hebben niet alleen grote kerken gedwaald, toen zij kloosters oprichtten; ook enkele van de ijverigste mensen van de heiligingsbeweging *Holiness People* (in Amerika) hebben hun familielevens verwoest toen zij begonnen "de Heer volledig te volgen". Zelfs als wij met de naaste familie geen geestelijke gemeenschap kunnen hebben en ons meer tot de geloofsgenoten aangetrokken voelen, zou dit niet tot vervreemding binnen de familie moeten leiden. De natuurlijke liefde tussen man en vrouw, ouders en kinderen zou echter alleen nog maar inniger mogen worden.

Onvermurwbaar

Ik heb een brief gekregen, die de zonde van onverzoenlijkheid treffend illustreert. Een oudste van een gemeente werd ervan beschuldigd een broeder van immoraliteit beticht te hebben, terwijl hij juist had geprobeerd hem te verdedigen. Dit leidde tot zulke hartstochtelijke woede-uitbarstingen, dat de oudste niet eens zijn stem kon laten horen. Niets van wat hij sindsdien ondernomen had, kon de

aanklager verzoenen. In tegendeel, het gerucht werd nog steeds verspreid door degenen, die hem wilden beschadigen. In bitterheid is met deze brief iedere verdere correspondentie afgebroken; de aanklagers zijn *onverzoenlijk*. Omdat de aangeklaagde een oudste is, zouden er twee of drie getuigen zijn (1 Tim. 5:19); maar er werd niemand bijgehaald. Al het bewijsmateriaal zou zijn onschuld bewezen hebben; maar dit zijn de laatste dagen, waarop zulke ergernissen komen. Wijzelf echter willen deze onverzoenlijke geest vermijden, die zo in tegenspraak is met het evangelie voor nu, aangezien God met de hele wereld verzoend is.

Tegenwerker

Een gelovige kan toch onmogelijk tot dezelfde groep behoren als degene, die in Op. 20:2 “tegenwerker en satan” wordt genoemd, zou men denken. Maar laten we niet vergeten, dat Petrus in Matth. 16:23 door de Heer “satan” werd genoemd. Laten we er niet al te zeker van zijn, dat wij zo’n titel nooit verdienen. Petrus wilde zeker niet tegen Jezus ingaan, feitelijk wilde hij Hem het lijden besparen. Zo kan het ook vandaag gaan. Goedbedoelende gelovigen kunnen gemakkelijk het woord en de wil van God tegenwerken. Tegenwoordig is de kerk vol tegenwerkers, die degene helpen, die vooral deze naam verdient. Iedere poging Gods woord aan hen, die Hij geroepen heeft, in de grootst mogelijke nauwkeurigheid ter beschikking te stellen en daarmee de waarheid opnieuw zo veel mogelijk onvervalst door te geven, wordt van alle kanten bestreden, omdat dit een eind maakt aan de overleveringen. Religieuze leiders, belangrijke en onbelangrijke, waarschuwen daarvoor. De door hen bedrogen mensen wijzen het af als de ergste ketterij. Hier is een van de grootste kansen om te midden van vijandschap en tegenstand trouw tegenover God te staan. Dat wij toch op die dag deel mogen hebben aan het loon!

Onstandvastig

De tegenwoordige wereldorde begon na de zondvloed; ze is gebaseerd op onderschikking onder *menselijke* overheden. Daarvoor had het gebrek aan standvastigheid complete verdorvenheid veroorzaakt, zodat God de bewoners van de aarde moest verdelgen. In deze laatste dagen hebben wij een herhaling van deze toestand. Niet alleen in de wereld en het naamchristendom heerst onstandvastigheid, ook de gelovigen zijn erdoor getroffen. Om zich niet aan de overheden te hoeven onderschikken, zoals Gods voorschrift verordent (Rom. 13:1) citeert men de uitspraak van de discipelen: “Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen!” (Hand. 5:29), hoewel dit betrekking heeft op de afvallige religieuze leiders van Israël, die de Heer pas nog gekruisigd hadden. In de uitgeroepen gemeente ligt de leiding in de handen van de oudsten. Zij leiden de gelovigen *in de Heer* en wijzen hen terecht (1 Thess. 5:12). De gelovigen kunnen niet zeggen, dat zij niet de oudsten maar alleen de Heer gehoorzamen, want de oudsten leiden hen *in de Heer*. Laten we de overheden van de mensen erkennen, die God heeft aangesteld.

Ongetemd

Het schijnt, dat uit onstandvastigheid maar al te gemakkelijk bandeloosheid ontstaat, wanneer mensen zich niet meer onderschikken, maar alles zelf in de hand willen nemen, om hun wil door te zetten (Rom. 13:1,2; 1 Tim. 2:1,2). Zelfs gelovigen worden bandeloos in hun onverdraagzaamheid als het erom gaat leringen, die zij voor dwaling houden, aan te pakken en de verspreiders ervan te belasteren. Gewoonlijk wordt dit als “heilige ijver” gezien, en door de tegenwerker gebruikt, om de verspreiding van de waarheid te verhinderen.

Afkerig van het goede

Goede mensen hebben het goede lief. De ongelovige wereld kan hen meestal niet uitstaan. Zij zijn onaangepast en vreemde elementen in de samenleving. Men houdt hen dikwijls voor huichelaars, zelfs als zij niet met hun goede daden pronken.

Verraders

De Schrift noemt Judas een verrader (Luc. 6:16); ze breidt dit uit en sluit het hele Joodse volk hierbij in (Hand. 7:52), en nu laat Paulus hetzelfde verwijt klinken tegen de mensen van de laatste dagen. Judas stond in zeer nauwe relatie tot de Heer, als een van de uitgekozen apostelen. Hij had zelfs een bijzondere erebaan, want hij beheerde de kas. Net zo was het met Israël. Dat was de schatbewaarder van de gaven van God. Maar hoe is het met de gelovigen van de laatste dagen? De ongelovige wereld kan de Heer niet *verraden* (want ze is niet uitgekozen en heeft geen relatie met Hem), maar gelovigen kunnen dat wel doen. En niet alleen dat, de een kan de ander verraden. Het is heel goed mogelijk trouw te huichelen en onder deze dekmantel net zo te *stelen* als Judas deed. *Stelen* heeft niet alleen betrekking op geld; *vrienden* en *een goede naam* zijn veel kostbaarder dan de Mammon. Net als Judas zoeken verraderlijke gelovigen door kwaadsprekerij hun voordeel, maar ze laten niet hetzelfde berouw zien als hij; bijna niemand zou zichzelf ophangen uit schaamte en verdriet. Laten wij toch nooit het vertrouwen van anderen misbruiken om daaruit munt te slaan.

Overhaast

Onnadenkend en overhaast handelen is bijna altijd verkeerd. In Handelingen 19:36 en 40 wordt de menigte in Efeze gewaarschuwd voor overhaasting. Men was in verwarring en velen wisten eigenlijk niet eens, waar het om ging (Hand. 19:32). Ze werden tenslotte tot bedaren gebracht, zodat er geen ernstige schade ontstond. Hier zien we, hoe onwijs het is, iets met onnodige haast te doen, zonder het voorval nauwkeurig te hebben onderzocht. Men zal dan meestal fouten maken. Wij zouden voor iedereen oppassen, die onze gevoelens probeert in verwarring te brengen en op onmiddellijk handelen aandringt. Laten wij integendeel wachten, tot alle betrokkenen het voorval rustig hebben overwogen.

Opgeblazen

Volgens deze waarschuwing van Paulus zullen de mensen in de laatste dagen ook verwaand, arrogant, opgeblazen zijn, een hoge dunk van zichzelf en hun kennis hebben. Dat dit op veel mensen in het algemeen past, daar gaat het hier niet om. Het gaat om *onze* zelfoverschatting en die van onze geloofsgenoten. Deze waarschuwing zou een ontnuchterende uitwerking op ons hebben; want wie kan zeggen, dat dit voor hem helemaal niet opgaat? In mijn jonge jaren behoorde ik tot een kring, waarin gedacht werd, dat ze de enige was, die de Bijbel letterlijk gehoorzaamde. Destijds heb ik hetzelfde beweerd. Maar deze waan werd mij langzamerhand afgeleerd, toen ik meer met de Bijbelse grondtekst vertrouwd raakte. Tegenwoordig ben ik huiverig voor een dergelijke pretentie. Wij mogen misschien meer weten dan vele anderen; maar wij weten nog niet zo grondig als passend zou zijn (1 Cor. 8:2)!

Vrienden van genot

Vriendschap is gebaseerd op prettige ervaringen. Genot is een 'ziels', weldadig gevoel. Veel mensen genieten van een kostelijk gerecht en beleven plezier aan een mooi schilderij of ontroerende muziek. Maar hoe weinig mensen vinden echte vreugde in de omgang met God. Zij bedenken niet, dat zij ook zielsgenot aan Zijn goedheid te danken hebben. Gods zorg en de nog kostbaardere zegeningen, die Zijn genade ons schenkt, zouden ons naar Zijn aanwezigheid doen verlangen. Wij mogen volkomen voldoening hebben in alles wat *Hij* is en doet, in plaats van ons aan wereldse genoegens over te geven, want die zijn geen verrijking van ons geestelijk leven.

Vorm zonder kracht

Overall in de christenheid is een vorm van godsvrucht te vinden, maar weinig van de kracht ervan. En overall zijn er kerken, waarin mensen zich verzamelen, vooral op de belangrijke feestdagen. Men kent de sacramenten en "genademiddelen", liturgieën en crucifixen, brandende kaarsen, versierde altaren, kleurige vensters en ontroerende muziek, wat allemaal een feestelijke en verheven stemming geeft. Ook bij protestanten zijn nog veel tradities te vinden, die volgens mij met de reformatie afgedaan hadden moeten zijn. Maar men bemerkt weinig van een levendig geloofsleven en de overwinningskracht van Christus, die de wereld overwint. Wij mogen aan hen, die in deze tradities

gevangen zitten, niet ieder geestelijk leven ontzeggen. De *Heer* kent de Zijnen. Maar als deze dingen de verheerlijkte Christus vervangen en verdringen, dan zouden wij ze mijden evenals mensen, die niets meer dan een vrome façade voor hun ongekruisigde oude mens hebben.

Vooruitzicht

Afsluitend geeft Paulus aan Timotheüs de aanmoediging mee op weg, om zijn onderwijs, zijn beweegredenen, plannen en geloof, zijn geduld en liefde, zijn volharding, zijn vervolgingen en lijden steeds volledig na te volgen (2 Tim. 3:10,11). Alleen daardoor zullen wij in staat zijn de boosaardigheden van deze laatste dagen van menselijk verdorvenheid te ontgaan. Er is geen mogelijkheid om de *vervolgingen en het lijden* te ontvluchten. Want allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden (2 Tim. 3:12). Wij zouden dit niet als een vreemde en ontmoedigende ervaring moeten zien. In tegendeel, het maakt duidelijk, dat wij tegen de stroom van bederf in zwemmen. Het zou ons daarom tot meer inspanningen moeten aansporen om Hem te verheerlijken. Wij mogen het als een grote genade ervaren, niet alleen aan Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden (Fil. 1:29).

A.E. Knoch
U.R. 5-6/2011, 1/2012.
28-06-2021.